

ταύτην μακρόθεν χορεύουσαν, ὡς εἰκός, τὸ συρτόν μετὰ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων, ἔστι αἴφνης καὶ ἐξαγαγὼν τὴν τῆς οἰκίας του κλειδα, προέτεινεν αὐτὴν εἰς τὸ κενόν.— Καλὲ τί θὰ κάμῃς; τὸν ἠρώτησαν οἱ συνοδευόντες αὐτόν.— Περιμένω, εἶπε, ν' ἀπεράσῃ ἀπ' ἐδῶ τὸ

σπῆτι μου διὰ νὰ ξεκλειδώσω τὴν θύραν.

Φοβεῖται τοὺς σεισμούς;— ἡρώτα νῆανις τις φίλην της, μετὰ τὸν τελευταῖον ἐνταῦθα ἐπισυμβάντα.— Ὡ, ναί πολὺ, ὅταν ἔρχωνται ἐξαίφνης.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΙ

ΤΗ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΗ.

ΕΛΕΥΤΗ ΜΑΣΑΔΕΚΗ

ΓΝΩΣΤΗ ΕΝ Τῷ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῷ ΚΟΣΜῳ ΥΠΟ ΤΟ ΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΔΩΡΑ ΙΣΤΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ

ΤΗΝ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΤΑΥΤΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΜΟΥ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Σεβαστή μοι Κυρία!

Δυστυχῇ μὲ ἀπεκάλεσεν ἡ Μοῖρα ὅτε κατὰ πρῶτον ἔκλινσα, αὐτοστιγμὴ δ' ἐπεκύρωσε τὴν εὐχὴν της ταύτης ὁ πρῶτος τῆς εὐαισθησίας μου παλμός. Ἐκτοτε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὄλλρον ἀναπτυσσομένου τοῦ αἰσθήματος τοῦ καλοῦ εἰς τὴν κτήθην μου συναγεγύσσετο μετ' ἄλλους καὶ ὁ παλμός της καρδίας μου ἔκτοτε στεναγμοὶ καὶ δάκρυα! Ποῦ νὰ προσφύγω; Θεῖα ἀντίληψις! Ὡς ἐν ὁρείῳ παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἰκὼν περιβεβλημένη τὰς καλλοὰς καὶ τὰ θέλητρα τῆς Ἑδέμ' ἔκλινε μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιόν της τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν ἐκστάσει τὴν ἡτέρισα. Τὸ βλέμμα της ἦν ζωπάροχος καὶ θέσπισμα ἀθανασίας, τότε δὲ ἤνοιξεν ἡ καρδία μου, ἀπέστη μακρὰν ἐμοῦ ὁ κάτω κόσμος, ἠγάσθην αὐτῆς καὶ ὑψώθην λεληθότως εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Ἀλλ' ὅποτον τὸ ἄλγος μου, ὅτε συνελθὼν εἰς ἐμαυτὸν ἠνρόησα ὅτι εὐρέθην εἰς τὰ ἴδια! Ἐκτοτε ζητῶ τὴν Θεάν μου, ἀλλὰ δὲν τὴν βλέπω ὥς εἰμαι ἀνάξιος νὰ τὴν ἐπαρίδω, καὶ μόρον τὴν μελωδικὴν καὶ ἀρμονικὴν λαλίαν της ἀκούω... Ἀσπλάγγες Καλλιόπη!

Ἀγαπήσας τὴν Θεάν ἐκείνην, ἥτις δὲ ἀνωτέρας προσταγῆς κρατεῖ σύμπα-

ΣΗΜ. Ὁ ἡμέτερος συνάδελφος καὶ φίλος δὲν ἠδύνατο κάλλιον ἢ διὰ τῆς ἀφιερώσεως του ταύτης πρὸς τὴν ἀκάματον καὶ εὐφραδὴ τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπέρμαχον νὰ διερμάνυσσιν τὰ ἴδια αὐτοῦ αἰσθήματα, συναισθήματα δὲ καὶ τὴν ἀδυσχετοὺς ἐγνωμοσύνην τῆς Συντάξεως ἀπάσης ἐπὶ τῇ φιλοφρονιστάτῃ καὶ λίαν ἐνθερμῇ ἐπιστολῇ δι' ἧς ἡ περιφραγὴ αὐτῇ γυνὴ ἐσχάτως ἤλκας ἐτίληπεν.

σαν τὴν οἰκουμένην εἰς ἀρμόριαν, καὶ ἦτις ἄν ἐνώπιόν μου ἐπὶ στιγμὴν καὶ ὥς ἐξ ἀπόπτου ἐφάνη, εἰς Ὑμᾶς ὅμως, Κυρία, καθ' ἐκάστην ἐν τελειότητι παρίσταται, αἰσθάνομαι θερμὸν τι πάθος, ὅπερ οἱ θνητοὶ καλοῦμεν οἶστρον, καὶ ὁ οἶστρος οὗτος μὲ ὁδηγεῖ σήμερον εἰς τὴν Villa d' Istria, εἰς θέσιν, ὅπου ἡ καλλιότης τοῦ ἔαρος χειραγωγεῖ πνεῦμα μεγαλοφυΐας εἰς τὸν θαυμαστὸν τῆς φύσεως ναόον. Ἄς συγχωρήσῃ τὴν αὐθάδειάν μου ἡ πᾶρ ὅτι καλόν, εὐγενὲς καὶ ὠραῖον λατρεύουσα καρδιά σας, καὶ ἄς ἐπαρσενθῇ τὰ δεχθῇ τὴν ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ἁσματος All' amica lontana τοῦ ἰταλοῦ ποιητοῦ Giuseppe Giusti ἔμμετρον εἰς τὴν Ἑλληνίδα μετάφρασίν μου, ἣν ταπεινῶς πρὸς Ὑμᾶς ἀνατίθμι. Ἄν δ' ἐξ Ὑμῶν μάθω ὅτι ἐν αὐτῇ καλῶς ἰνδαλμάτισα τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ, θάλω θεωρήσει ἐμαυτὸν εὖτυχῇ, ἄλλως θὰ διδαχθῶ ἅπαξ διὰ παντός τὰ μὴ παρουσιάζωμαι ὡς τεχνίτης ἐκώπιον μιᾶς τῶν ὠραιωτέρων τεχνῶν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΜΑΚΡΥΣΜΕΝΗΝ ΦΙΛΗΝ

ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

GIUSEPPE GIUSTI

Te, solitaria pellegrina, il lido
Tirreno e la salubre onda ritiene.

Ἐσέ, ποῦ ἡ τοσκανικὴ
Ἡ ὄχθη σὲ βασταίνει
Μὲ τὸ δροσάτο κύμα τῆς,
Φίλη μου ἐρημωμένη,
Ν' ἀκούτῃς, ὅχι, δὲν ἔμπορεῖς
Τῇ λυπηρῇ φωνῇ μου.

Εἶν' μακρυνὸ τὸ διάστημα,
Ποῦ μάς ἀποχωρίζει,
Κ' εὐσπλαγχνικὸ τὸ χέρι σου
Δὲν σώνει νὰ σφογγίζῃ
Τὸ δάκρυ μου, ὅπου γὰρ σὲ
Κυλάει πικρὸ, ψυχὴ μου.

Σὺ ξέρεις τ' εἶναι ὁ ἔρωτας,
Καὶ πόσο ἡ πληγωμένη
Καρδιά ποῦ τὸν ἀγκάλιζε
Μένει εὐχαριστημένη,
Ὅταν γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς
Ῥωτᾷ ὅλη τὴν Πλάσι.

Κόρη χρυσῇ, ὅταν λαμπρὸ
Προβάλλῃ τὸ φεγγάρι
Νὰ συντροφεύσῃ ταῖς νυχτιάς
Καλοκαιριοῦ μὲ χάρι,
Καὶ ἡ ματιὰ σου ἐλόφωτη
Ὡς τὸν οὐρανὸ τὸ φθίση,
ΖΑΚ, ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α'.

Κ' ἕνα σου δάκρυ ἀπύκρυστο
Ἐρωτοφλογισμένο
Χυθῇ 'ς τὸ θεῖόν σου πρόσωπο
Μαργαριτοπλασμένο
Τὴν ὥρα ποῦ τὸ φίλον σου
Καλεῖ ἡ ἐνθύμησί σου,

Ἐκείνη ἡ κρυφὴ δύναμις
Ποῦ θὰ ἐνοχλῇ τὸ νοῦ σου
Θά 'νε λαχτάρας στεναγμὸς
Τ' ἀθλίου ἀγαπητοῦ σου,
Ποῦ περνᾷ μέρη ἀπάτητα
Ὡς ναῦρη τὴν ψυχὴν σου.

Τὸ κύμα ὅταν σὲ δέχεται
Ὡς τὴν δροσερὴ ἀγκαλιά του,
Καὶ φτερουγίζῃ ὁ ζέφυρος
Καὶ λούζῃ τὰ φτερά του,
Καὶ χίλιαις μύραις γύρω σου
Μοσχοβολαῖς σκορπάει,

Εἰπέ· τὸ κύμα τοῦτο ἐδῶ
Π' ἀλαφρομυρμουρίζει,
Καὶ τ' ἀεράκι εὐωδιακόν
Ποῦ τὸν ἀπρὸ σκορπίζει,
Δύο λέξεις εἶν', δύο στοχασμαὶ
Τοῦ νέου ποῦ μ' ἀγαπάει.

Κι' ὅταν ἰδῇς τὴ θάλασσα
 Νὰ βόγκῃ μανιωμένη,
 Κι' ἀπάνου της ἡ σκοτεινιά
 Ν' ἀπλώνῃ πυκνωμένη,
 Καὶ θερρὰ μαῦρα κύματα
 Ν' ἀφρίζουν 'ς τ' ἀκρογιάλι,

Νὰ θυμηθῇς, ἀγάπη μου,
 Πῶς ἔμοια τρικυμία
 Συχνόβογκᾷ ἐρωτόφερτη
 'Σ τὰ στήθη μου βαθεῖα,
 Καὶ σὰ σκοτάδι ἀπλόνεται
 Μέσα 'ς τὸ νοῦ μου ἡ ζάλη.

'Αλλ' ὅταν ἄστρο ὀλόλαμπρο
 Μὴ φωτεινὴ του ἀχτίδα
 Στείλῃ 'ς τὸ σκότος ἑξαφνα,
 Πληρογόρητρα ἐλπίδα,
 Εἴν' οὐρανία ἡ ὄψι σου
 Ποῦ θὰ μοῦ φέρῃ εἰρήνη.

Κ' ἐγὼ 'ς τοῦ 'Αρνού το γιᾶλὸ
 Πηγαίνω λυπημένος,
 Καὶ μοναχὸς παραλογῶ
 Ὡς ἄν ξεφρενιασμένος,
 Κ' αἰσθάνομαι ἐσὲ κρᾶζοντας
 'Σ τὰ πάθη μου γαλήνη.

Μοῦ φαίνεται ἀστερόπλαστη
 Πῶς σὲ θωρῶ ἐμπροστί μου,
 Μ' ἀγγελικὸ χαμέγελο
 Πῶς μοῦ μιλεῖς, κυρά μου,
 Καὶ σκλάδα σου ἡ καρδία μου
 Ταχυὰ βαρυχιτυπεί·

Λές καὶ μοῦ λείε ἀπόκρυφα
 Λαχταροποτισμένη,
 —Φύλαξε τὴν ἀγάπη σου
 'Σ τὸ πνεῦμά σου κρυμμένη
 Καθὼς ἄγνός ὁ 'Ερωτας
 'Σ αὐτὸ τὴν ὁδηγáει.

Πάντα κοντά της μὲ καλεῖ
 Καὶ μὲ κρατεῖ μακρὰ
 'Απὸ ἐλπίδες μάταιες
 Κι' ἀπὸ ψεύτρα φίλια
 Λέγωντας ὅπως γλήγωρα
 Θα πούσουν τὰ δεινὰ μου,

Καὶ πῶς γλυκεῖα καὶ σταθερὴ
 'Αχτίδα τὴ ζωὴ μου
 Πάντα παντοῦ θ' ἀκολουθῇ
 Ὡς νὰ σβυθῇ ἡ πνοή μου,

Καὶ νὰ φυλάω μυστικά
 Τὴ λύπη, τὴ χαρὰ μου.

Μοῦ λείε—φύλαξ' τὸν ἔρωτα
 'Σ τ' ἀπόκρυφα τοῦ νοῦ σου
 Καὶ ξήγαε τὴ λαχτάρᾳ σου,
 Τὴ φλόγα τοῦ καύμοῦ σου
 Σ' ἐμένα ποῦ 'χεις μοναχὴ
 'Σ τοῦ κόσμου τὴν ἀγκάλη.

Εἰκόνα ἡ θεία ξανάρχεται,
 'Ἐὰν ἄγγελος πετάει,
 Χαρούμενη 'ς τὸ στοχασμὸ
 Ὅπου τὴν χαιρετάει,
 Καὶ 'σὰν Μαγιστὸ τὸ σύγγεγο,
 'Σὰν θαῦμα σβύεται πάλι.

'Ἐτσι καὶ σὺ μαζὺ μ' ἐμὲ
 Μπορεῖς ἀπὸ μακρὰ
 Ν' ἀλλάξῃς κάθε σου χαρὰ
 Καὶ κάθε δυστυχία,
 Γῆ κι' οὐρανὸς νὰ μᾶς θωρεῖν
 Εἰς μιὰ καρδιὰ ἐνωμένους.

Μὰ τώρα πλέον δὲν εἶν' καιρὸς·
 'Σ τὴν ἀνοιξὶ τὴν πρώτην
 Τὰ βάσανά μου ἐμάραναν
 Τὴν τρυφερὴ μου νεότη·
 'Αχ! ποῦσαι, φθάσε πρὶν μοῦ ἰδῇς
 Τοὺς ὀφθαλμοὺς σβυμένους.

'Ἰσως ἐτότῃ τῇ στιγμῇ
 Ποῦ φθάνει ὁ θάνατός μου,
 Καὶ ποῦ σὲ κρᾶζω ἐλέψυχᾳ,
 Σὺ δὲν τὸ ξέρεις, φῶς μου!
 'Αχ! πλέον, ναὶ πλεῖδ δὲν θὰ σὲ ἰδῶ,
 Πρωτομαγιάς λουλουδί.

Ναί, οὔτε πλεῖδ ἡ καρδίαις μας
 'Σ τὰ στήθη θὰ ἐνωθεῖνε...
 Τὰ δάκρυά σου ὀλόθερμα
 'Σ τὸ μνημὰ μου ἄς χυθοῦνε,
 Καὶ τὸ στερνὸ μου ἄς ψάλλουνε
 Οἱ θρῆνοι σου τραγοῦδι.

'Σ τὸ μεσημέρι τῆς ζωῆς
 'Ἡ ἀθλία ψυχὴ ἂν μ' ἀφίσῃ,
 'Αφ' τὰ γλυκὰ τὰ χεῖλη σου
 'Αθῶα ἄς ἀντηχῇ
 'Σ τὸν Οὐρανὸ μὴ δέησι
 Νὰ μὴν λητμονηθῶ.

'Αφοῦ ἀπ' ἐδῶ χωρίσομε,
 'Αλλοῦ μᾶς περιμένει

Ἄλλη χαρὰ, ἄλλος ἔρωτας
καὶ Μοῖρα εὐλογημένη,
Κ' οἱ πόθοι μας καλλιτέρο
Θε ναῦρουνε δεσμό.

καὶ ἡ ψυχᾷς μας θὰ πετοῦν
Ὡσάν τὰ περιστέρια
Ἀνάμεσα ἀπ' ἀγνώριστα
Πληθος λαμπρὰ ἀστέρια,
Ἀνάμεσα ἀπ' ἀγγελικαῖς
Οὐράνιαις ψαλμωδίαις.

Ἐκεῖ θὰ ὕμνοῦν τὰ θαύματα
τοῦ Ἀπλαστοῦ Πατέρα,
Τὸ χάραμα τὸ αἰώνιο
Εἰς τὴν καινούρια ἡμέρα,
Κ' εἰς ἁρμονίαις θὰ χαίρωνται,
Σ' ἄπειραις εὐτυχίαις.

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΔΟΡΔΟΥ

ΒΥΡΩΝΟΣ. (*)

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 22 Ἰανουαρίου 1824.

'T is time this heart should be unmoved

Καιρὸς εἶναι ἡ καρδιά μου
Ἀπ' ἔρωτες νὰ πάψῃ,
Τώρα ποῦ πλέον δὲν ἤμπορεῖ
Σ' ἄλλαις καρδιαῖς ν' ἀνάψῃ
Ἐρωτικῇ φωτιά.

Ἄλλ' ἔχι· ἂν ᾖναι ἀδύνατο
Νὰ μ' ἀγαπήσουν ἄλλοι,
Ὅμως ἐγὼ θε ν' ἀγαπῶ
Τῆς εὐμορφίᾳς τὰ κάλλη,
Τὰ κάλλη τὰ γλυκὰ.

Ἡ ἡμέραις μου ἐτελειώσανε,
καὶ φεύγουνε ἡ ἀχτίδες

Τοῦ ἔρωτος, τ' ἄνθη κ' οἱ καρποί,
Τῆς νεότητος μου ἡ ἐλπίδις,
καὶ μένει ἡ συμφορά.

Μαύρη φωτιά καὶ μοναχὴ
Τὰ σωθικά μου φθείρει,
Ὅσων τοῦ κρατῆρος τῇ φωτιά,
Ὅσων τῇ φωτιά ποῦ φθείρει
Τοῦ χάρου τὰ κορμιά.

Ἄλλ' ἔχι ἀπ' ἔρμους στοχασμοῖς
Ὁ νεὺς μου νὰ θολώνῃ
Ἐδῶ ποῦ ἡ δόξα δόξαλαμπρῇ
Μονάχῃ περιζώνει
Τοῦ ἀνδρείου τὴν κεφαλὴ.

Σημαίαις, δίφναις καὶ καπνοῖ
Κι' ἄρματα τιμημένα
Τῆς ποθητῆς Ἑλλάδος μου,
Γλυκὰ θωρεῖτε ἐμένα,
Ἐμὲ ποῦ σὰς ποθεῖ.

Ἡ Ἑλλάδα τώρα ἐλεύθερη,
Ἐλεύθερη ἡ καρδιά μου,
Ἄς τρέξῃ ἐδῶ νὰ τιμηθῇ
Ὅς ἐμένα ἡ γενεά μου,
Ὅποῦ σ' ἐμένα ζῇ.

Ὅχι, δὲν θέλω θάκρυα
Γι' ἀγάπη πλέον νὰ χύσω·
Ὅς τὴν πίκρα τώρα, ὅς τὴ χαρὰ
Ἀδιάφορος θὰ ζήσω
Ἐως ὅτου ἔχω πνοή.

Ἀντὶ τῇ νεότητι νὰ ποθῆς,
Λύπη ὅς τὸ νοῦ σου νάχῃς,
Κάλλιο ὅσων ἥρωας νὰ χυθῇς
Εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης,
Ὅποῦ νὰ εἴμιπρός σου ἐδῶ.

Τοῦ πολέμαρχου τῇ θανῇ
Ἐζήτησε ἡ ψυχὴ σου·
Εὐρὲ τὸ μνημεῖον ὅπου ποθεῖς,
καὶ τότε ἀποκοιμήσου
Τὸν ὕπνον τὸν στερνό.

(*) Τὴν μετάφρασιν ταύτην τῆς ὑστάτης στο-
ναχῆς τῆς βυρωνείου λύρας ὀφείλομεν εἰς τὴν γρα-
φίδα δοκιμαστάτου περ' ἡμῶν ποιητοῦ καὶ δια-
κεκριμένου λογίου, οὗ ἡ ἄκρα πρὸς ἡμᾶς φιλία
συνήνεσε μὲν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἔργου του τοῦ-
του, ἀλλ' οὗ τινος ἡ ἄκρα μετριοφροσύνη δὲν ἐ-
πιτρέπει ἡμῖν τοῦ ὀνόματός του τὴν δημοσίευσιν.

